

БОРИТЕСЯ - ПОБОРЕТЕ

НАШ ФРОНТ

OUR FRONT

СУСПІЛЬНО ПОЛІТИЧНИЙ ЖУРНАЛ В АВСТРАЛІЇ

РІК. 11.4.11.

1978

Registered for posting as a publication — Category B.

НАШ ФРОНТ
суспільно-політичний журнал
видає
Ліга Визволення України
в Австралії

OUR FRONT
Ukrainian periodical
published by
League for the Liberation of Ukraine
in Australia

З М І С Т

І. ЛИСТОПАД 1918 РОКУ	1
УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕВ — Василь Симоненко	2
ЗАЯВА БЛАЖЕНШОГО ПАТРІЯРХА ЙОСИФА 1-го	3
В ОБОРОНІ НЕСКОРЕНИХ — В. Литвин	4
ІВАН НЕЧУЙ—ЛЕВИЦЬКИЙ — С. Григорців	6
КОЛИ ВИБУХНЕ 3-та СВІТОВА ВІЙНА — В. Литвин	9
ПІСНЕ МОЯ УКРАЇНСЬКА — М. Кульчинський	12
СЛАВА ГЕРОЯМ — Ю. Одлига	13
ГРОМАДЯНСЬКЕ ВІЧЕ В АДЕЛЯДІ — М. Шевчик	15
ПОКЛІН ГЕРОЯМ ЛИСТОПАДУ — О. Терлецька—Рогова	17
НАШ ШЛЯХ — Сумівська Сторінка	18
ДАВНИЙ ХЕРСОНЕЗ — Ф. Габелко	25
В НЬЮКАСТЛІ ЕТНІЧНИЙ КАРНАВАЛ — О. Тарнавський	27
СТОРІНКА УКРАЇНЦІВ, ЯКИХ ВАРТА ЗГАДАТИ — С. Григорців	29
З ЖИТТЯ ОУВФ В МЕЛЬБОРНІ — М. Шевчик	30
У ЦАРСТВІ КОРАЛІВ — О. Ч.	32
ДЕЩО З ІСТОРІЇ ДАВНИНИ	33

—ооЖоо—

А Д Р Е С И

Редакція:

“OUR FRONT”
7 Borrowdale St.,
Red Hill, A.C.T. 2603

Адміністрація:

“OUR FRONT”
2/7 Kernot Street,
Sth. Kingsville, Vic. 3015

І ЛИСТОПАД 1918 РОКУ

*"Ми не лукавили з Тобою, ми чесно йшли до бою
У Нас нема зерна неправди за собою".*

Стародавній княжий город Льва – по довголітньому чужому поневоленні отрясся з накиненого йому силою невірництва і І-го Листопада 1918 р. малі українські військові з'єднання перебрали владу від австрійського намісника ген. Гуйна в українські руки. Створена Українська Національна Рада проголосила Українську Самостійну Державу на Західних теренах України, окупованих Австрією.

На захист і оборону самостійности щойно проголошеної держави, на захист волі українського народу та своєї рідної влади зі зброєю в руках стали українські патріоти, які знали, що волю і самостійність можна захистити тільки силою зброї.

Але в тому часі у Львові польські військові організації, в обличчі українського збройного виступу, об'єдналися під командою сотника Мончинського і вже 2-го Листопада почали свою протиакцію. Почалися бої за Львів, за Західну Українську Народну Республіку.

На допомогу львівським полякам прийшли озброєні відділи полк. Токажевського і ген. Роя. Під натиском переважаючої польської збройної сили 21-го листопада українське військо мусіло опустити Львів. Бої за Львів закінчились.

Ми програли Визвольні Змагання 1917-20 років, частиною яких були бої за Львів. Визвольні змагання того часу це був один із більших боїв за волю і державність України, який ми програли, але ми не програли війни – вона ще триває. Війна йде далі. По Листопаді, по 22-му січні 1918 і 1919 років прийшли УВО і ОУН, Карпатська Україна, Акт 30 червня 1941 р., УПА, УГВР, прийшов масовий спротив цілого українського народу, який, не зважаючи на жорстокий терор ворога, далі бореться за свої відвічні національні права.

На кін тої боротьби виходить молоде покоління, виховане в советській системі, але яке відкидає большевицьку теорію і практику змішування, поневолювання і геноциду поневолених московським большевизмом народів. Воно ставить перед собою ясну ціль – воля українського народу, – вільна українська держава. Надхненниками тої боротьби це Морози, Караванські, Шухевичі, Чорноволи, Симоненки, Стуси, Сороки, Зарицькі Шабатури, Лук'яненки, Ребрики і багато, багато інших. Їм нема кінця. Тої боротьби жодний терор не в силі вже спинити, ця боротьба наближається до переможного кінця – до створення Української Самостійної Соборної Держави.

У тих змаганнях Львів відграє дуже важливу ролю. Саме Львів став українським піємонт, піємонт українськості, зі Львова черпає український народ надхнення, силу і витривалість у боротьбі за волю.

Про важність Львова для української духовости говорить Василь Симоненко у своєму вірші: "Український Лев".

Хай же буде вічна слава творцям і борцям Листопадового Чину, Визвольних Змагань 1917-20 років та їх переємцям, які сьогодні цю боротьбу продовжують і доведуть її до перемоги. В це ми твердо віримо.

* * * * *

Василь Симоненко

УКРАЇНСЬКИЙ ЛЕВ

Бубніють думи, проростають словами,
Їх падіння бринить у завихренні днів.
Цілий тиждень ходжу і живу між левами,
Недаремно і місто називається Львів.

Є міста ренегати, є просто байстрята,
Є леви, що мурликають, ніби коти,
Божевільно безглуздо облизують грати,
Ще й пишаються з власної сліпоти.

Але думати про них я сьогодні не хочу,
Бо мені трішечки повезло:
Я побачив у Львові Шашкевича очі,
Кривоносові плечі, Франкове чоло.

Сивий Львове! Столице моєї мрії,
Епіцентре моїх радощів і надій,
Вибухає душа, я тебе розумію,
Але, Львове, хоч трішки мене зрозумій.

Я до тебе прийшов із захопленням сина
Від степів, де Славути легенду снує,
Щоби серце твоє одчайдушне левине
Краплю сили вдихнуло у серце моє.

ВВВВВВВВВВ

З А Я В А

Недавно ми піднесли наш голос в обороні прав людини для наших вірних в Україні, в нашій Українській Католицькій Церкві та для вірних, що належать до інших віровизнань нашого народу. Ці права топче більшовицький режим, не зважаючи на те, що це Богом дані людині права, без яких людина тратить свою гідність, волю, правду і справедливість.

Сьогодні знову підносимо наш голос у зв'язку з порушенням однієї із священних по релігії справ людини, права гідного уділювання їй справедливості при допомозі судів. Людина — це істота, яка живе і вимагає справедливості, що їй належиться в суспільному житті. Суди суспільств уділюють таку справедливість згідно з природними законами й законами побудованими на природному і Божому праві.

У Совєтському Союзі цю основну потребу життя громадян постійно порушується, і замість справедливості у важних випадках ті суди творять несправедливість. Доказом на те є суди над так званими дисидентами, тобто над людьми, котрі виступають сміло проти порушування Божих і людських прав у Совєтському Союзі створеною там системою. Тих людей судять викривленими судовими засобами і методами, які нехтують елементарними судовими принципами — як доказ справжньої вини, оборона підсудного, вірогідні свідки та ін.

На наших очах поставлено перед суд і засуджено такі особи, як Анатолі Шаравського, Олександра Гінсбурга, Віктора П'яткуса, Левка Лук'яненка, а інші сини нашого народу караються у в'язницях і концтаборах. Їхня єдина провина перед режимом є та, що вони відважилися відверто сказати йому правду в обороні людських прав. Суд над ними це суд над правдою, а судити правду, щоб побідила неправда, — це злочин перед Богом, людьми й історією. Тому ми з пастирського уряду, який маємо, до болю затривожені, підносимо свій благальний голос до сумління світу, протестуючи проти цієї великої несправедливості і кривди, й закликаючи весь вільний і справедливий світ до осудження цього найбільшого в історії зловживання людського судівництва.

Бог є справедливість, і наші вчинки стоять на вазі тієї вічної справедливості!

Дано в Римі, дня 13-го липня 1978 року.

† ЙОСИФ
Патріарх і Кардинал

В. ЛИТВИН.

В ОБОРОНІ НЕСКОРЕНИХ

Останні більшовицькі судилища і драконські вироки для борців за національні і людські права зрушили нарешті до деякої міри світову опінію і різні організації, уряди, профспілки, політики і поодинокі особи зачали протестувати і виявляти своє обурення зприводу разячого топтання людських прав. Московські суди над Щаранським, Гінсбургом і Лук"яненком викликали гостру реакцію урядів численних держав. Нечуваний культурному світі прецедент, щоби уряд судив своїх громадян за то, що вони домагаються здійснення тих зобов"язань, які даний уряд зобов"язався перед світовим форумом здійснювати у себе. А це є власне то, що діється зараз в тиранській імперії, що їй на ім"я – ССРСР. Коли деякі свідоміші і активніші громадяни зачали домагатися забезпечення тих прав, які советський уряд гарантував на Гельсінській конференції, то більшовики зачали арештувати тих громадян і запроторювати до концентраційних таборів.

В обороні Л. Лук"яненка виступили 33 сенатори ЗСА, висилаючи протестного листа до В. Щербицького, ген. секретаря КП УССР. В листі вказується на то, що Л. Брежнев підписав Гельсінські угоди і тим зобов"язав здійснювати їх постанови в ССРСР. Ті громадяни, яких судять, хотіли допомогти урядові здійснювати підписані ним договори. Тому діяльність таких людей, як Л. Лук"яненко, треба винагороджувати, а не за неї карати. Далі говориться про великі досягнення України на культурному, спортовому й економічному відтинку, хоч Україна є ізольована від міжнародної спільноти народів, що є зі шкодою для тої спільноти. Вкінці сенатори звертають увагу, що Лук"яненко вінс прохання на візу для виїзду з ССРСР, і що його звільнення мало б позитивний вплив на відносини між ЗСА і ССРСР.

Уряд ЗСА обмежив торгівлю з Советським Союзом і наклав ембарго на продаж електронних машин і запровадив гостру контролю на експорт устаткування, потрібного для видобування нафти. Деякі профспілкові діячі відкликали свої поїздки до ССРСР. Також відзиваються голоси, які закликають до бойкоту Олімпіади, яка має відбутися в 1980 р. в Москві.

Якщоб увесь вільний світ пішов за прикладом Америки й ізоловав злочинну російську імперію політично, культурно, а передовсім економічно, то може покладено б нарешті кінець московсько-більшовицькому зухвальству і безкарному топтанню національних і людських прав поневолених народів. Свобода і справедливість не є внутрішньою справою Советського Союзу, вони є елементарними вартостями усього людства і тому увесь світ повинен протестувати проти їх порушення.

В рамках широко закроеної світової акції в обороні політично переслідуваних в ССРСР, відбулася в Канбері в травні велика демонстрація, з участю 900 осіб з різних стейтів. В Брізбені відбулася друга подібна демонстрація 16 липня, з участю 1000 осіб. Представники 10 поневолених народів з—поза залізної куртини зложили вінки на могилі Невідомого жовніра, а звідтам похід рушив вулицями міста до Ботанічного городу, де відбулося протестаційне віче. На чолі походу несено національні прапори поодиноких народів, а за ними йшли дівчата в національних строях. На вічу промовляли: сен. Г. Шейль, посол Кевін Кейрнс і президент антикомуністичної організації "Австралійські Громадяни за Свободу", Герольд Врайт. Цією величавою маніфестацією започатковано Тиждень Поневолених Народів у Брізбені. Брізбенський щоденник "Де Курієр" і "Де Австралієн" відмітили цю подію довшими статтями із знімками.

Мр. М. Фрейзер у своїм зверненні по радіо до австралійських виборців заатакував советський уряд за останні безправні арешти і засуди. Він сказав, "як ми можемо вірити, що Советський уряд дотримає міжнародні зобов'язання, коли він нехтує такі зобов'язання супроти своїх громадян". Він апелював до советського уряду респектувати принципи людських прав, до чого він зобов'язався в Гельсінках і звільнити останньо засуджених.

Також в Англії публічна опінія і уряд zareагували проти несправедливих судилищ в ССРСР. Англійський уряд відкликав візиту советського міністра до Англії і заявив, що в майбутньому не буде мати місця виміна на міністеріяльній базі між обома державами. Речники "Фореїн Оффісу" заявили, що вони не будуть апробувати культурної виміни з ССРСР.

Слід повітати мужні голоси світової опінії, яка нарешті виступила в обороні борців за Божі і національні права в червоній російській імперії. Доводиться з прикрістю ствердити, що в тім світовім акорді оборони невинно переслідуваних бракує голосу тих, які в першу чергу повинні протестувати проти безправ'я і насильства, виступати в обороні гонених і переслідуваних за Божу і людську правду, бо цього вимагає любов ближнього. Маємо на думці Ватиканські кола, які соромливо мовчать тоді коли треба голосно кричати, щоб почув увесь світ.

Чекаємо на вибір нового папи, нового Пія XI або Пія XII, який вніс би трохи свіжого повітря в затхлу атмосферу Ватиканської Остполітїк. Дав би Бог, щоб наші надії не були даремні.

С. ГРИГОРЦІВ.

ІВАН НЕЧУЙ – ЛЕВИЦЬКИЙ.

25 листопада припадає річниця дня народження видатного українського письменника, автора багатьох повістей і оповідань на соціальні теми, які помистецьки і дуже цікаво представляють життя різних суспільних верств України від часів знесення панщини /1861р/ до кінця 19 століття. Це на -самперед широко відомі твори з селянського й заробітчанського життя, що зробили Нечуєві – Левицькому славу майстра української класичної прози й творця побутової повісти.

Титули повістей і оповідань, що описують життя селян це: "Баба Параска і баба Палажка" і "Кайдашева сім'я".

Сюжет до повісти "Микола Джеря" взято з життя наших заробітчан 19 століття. Міщанське життя 19 століття описав Нечуй–Левицький в комедії "На Кожум'яках".

Повість "Хмари" описує життя інтелегенції. Типи українських священників того часу виведені в повістях "Старосвідські батюшки і матушки", "Поміж ворогами", і в сатиристичному оповіданні "Афонський пройдисвіт". Життю польської шляхти і сполінізованої української середньої верстви присвятив Іван бечуй–Левицький повість "Причеп" й оповідання "Овцем поховані". Новим в українській літературі було зображення різних груо української інтелегенції і учительства, студентів, чиновників на російській службі та інші.

На тлі тогочасного безправ'я, національного гніту і русифікації, Нечуй-Левицький показав зародки пробудження національної свідомости серед української інтелігенції і спроби національного визволення, що кінчалися важкими поразками для його героїв/повість Хмари", "Над Чорним морем", "Навіжена" та низка оповідань. Нечуй–Левицький писав теж твори на історичні теми, з української методології, а також дитячі сцени і казки. Ось сценка з його опису природи над рікою Рось, де письменник народився:

"Рпсь тихо пливе зеленою водою поміж кам'яними стінами, котрі ще трохи подекуди аж понахинались, неначе заглядають у воду, дивлячись на свій ясний одблиск, то сірий, то червоний, то ясно зелений од зеленого, як оксамит м'якому іошу . . . А там нижче розступились скелі, та розпалися на роздоллі ніби високими будинками, то полягали довгими рядками." Розлилась Рось рукавами й рукавцями поміж зеленими острівцями, розсипалась по камінні, переливаючи білу хвилю з каменя на камінь, то вигинаючи воду, наче лебедину шию, то розбиваючи її білими краплями в білий, легкий як пух пілі" . . .

Проте найвища майстерність автора не в описах, а в діалогах, у живій, колоритній мові дієвих осіб — простій і буденній, яка дуже влучно передає особливості їх характерів.

Народився Іван Нечуй—Левицький 25 листопада 1838 р. в селі Стеблеві, колишнього Канівського повіту на Київщині, в сім'ї священика. По закінченні Київської Духовної Академії викладав російську мову, історію і географію в Полтавській Духовній Семінарії, у гімназіях міста Каліша, Седлеця та Кишинєва. 1885 року вийшов у відставку й оселився в Києві, де й помер 15 квітня 1919 р.

Початок літературної діяльності Нечуя—Левицького припадає на 1865р. З уваги на цензурні утиски української літератури в Росії, більшість його творів вперше появилася в Галицьких періодичних журналах і часописах таких як "Правда", "Зоря", "Діло" та інші.

Про це він сам писав так: "Основа" /перший український журнал, який обстоював права української культури і літератури / та Шевченків "Кобзар" навели мене на думку, що мені писати треба поукраїнськи ..."

Почавши писати свої повісти в той час, коли була заборонена українська література, я нікому не говорив про це: об тім навіть не знали ті товариші, що жили зо мною на одній квартирі, не знав батько, хоч ще до його смерті вже були надруковані в "Правді" перші мої повісти. Видання "Правди", журналу, що видавався у Львові в Австро—угорській державі, з великими труднощами, через цензурні рогатки потрапляли до Росії, а затим і в Україну. Деякий час Іван Нечуй—Левицький підписував те, що друкував, псевдонімом "Іван Нечуй".

Літературна праця не давала йому матеріальних можливостей на життя, тому доводилось служити. Протягом 25—и років викладав російську мову та літературу в гімназіях колишньої Польщі, а потім у Молдавії.

Часто виїздив закордон, головню до Галичини, а теж до своїх рідних місць на Київщину.

Він майже виключно власною творчістю здійснив завдання української літератури; охопити і змалювати життя всіх верств українського народу під ту пору. Іван Нечуй—Левицький висміює героїв своїх повістей. Смішними видаються нам суперечки в "Кайдашевій сім'ї", як і ворожнеча баби Параски і баби Палажки, але сміх цей безтурботний, нешкідливий, "сміх крізь сльози", як у Миколи Гоголя.

Іван Нечуй—Левицький любив свій народ, бачив в ньому великі можливості розвитку, але бачив і те, що в соціальних умовах під Росією, для цих можливостей не має ґрунту. Він покладає надії на освіту, на реформи, які зміняли б тяжке становище його народу. Він одначе не розуміє, що справа не в часткових реформах, не в перетворенні одної російської експлуатації

на другу, але в цілковитім звільнені України від чужого ярма і в створенні власної держави, де народ мігби господарити на своїй землі.

* * * * *

*ВІЧНА ПАМ'ЯТЬ ДОРОГІЙ МАМІ.
ЗАМІСТЬ КВІТІВ НА МОГИЛУ.*

30 вересня 1978 р. після Поминального Богослуження в 40-вий день по смерті мами Катерини Пиріг, яка померла на 92 році життя, в селі Цунів біля Львова Західна Україна, пані Марія Пономаренко, замість вінка на могилу матері, жертвує 30 дол. на пресовий фонд "Наш Фронт", як невянучий вінок.

Хай Господь прийме Твою душу в своє царство! Багато горя Ти в своїм життю зазнала, бож не легко Тобі прийшлося, молодій вдові, нас пятеро виховувати.

Вічна пам'ять дорогій мамі. †

Присутний на трязні. †

—oO—

Адміністрація Нашого Фронту дякує пані Марії Пономаренко за пожертву. †

Редакція і Адміністрація висловлює щирі співчуття пані Марії Пономаренко та цілій родині по втраті дорогої мами.

Адм. Н.Ф. †

* * * * *

Василь Литвин

КОЛИ ВИБУХНЕ III СВІТОВА ВІЙНА

В Англії вийшла недавно друком книжка австралійського генерала Сир Дж. Гекета, яка в скорому часі стала controверсійним бест селлером на англійським книжковим ринку. Автор розглядає проблему III світової війни і передбачає дату її вибуху на серпень 1985 року. Він аналізує політичні події в широкому діапазоні, події, які попереджують і остаточно спричиняють III світову війну.

Акція зачинається на Близькій Сході. Єгипет підписує пакт неагресії з Ізраїлом, але за кілька років міняє цілковито свою політику і стає де факто сателітом Москви. Ми пригадуємо собі давні аспірації Єгипту, як найбільшої арабської нації, стати лідером арабських народів. За тихою згодою і піддержкою Москви, Єгипет об'єднує Сауді Арабію, Ірак, Кувейт, Йорданію в одну Об'єднану Арабську Республіку (ОАР) і в той спосіб арабська нафта опинюється під контролем Москви. Маючи під контролем Єгипет, Етіопію і Ріг Африки, Москва розбудовує там морські і летунські бази і радарні станції і тримає в шаху Суецький канал, Червоне море і весь Індійський океан. Арабські країни скликають конференцію всіх ОЕК (Ойл Експортінг Кантріс), підвищують ціну на нафту і накладають нафтовий бойкот на ті держави, які протидіють їх політичним плянам. Що це означає для західного світу, не важко собі уявити, а це не є якісь байки з 1001 ночі, а цілком можлива правдоподібність. Передсмак того мали західні держави в 1973 році.

Сьогодні Африка є у великій мірі інфільтрована кубинським експедиційним корпусом. В кільканадцятьох африканських країнах є кубинські "наємні війська" з московськими військовими дорадниками і московською модерною зброєю. Їх число нараховують на кількадесять тисяч. Колись у середньовіччі держави тримали наємні війська, які складалися з авантурничих елементів, що за гроші наймалися бити кожного, кого їм накажуть. Сьогодні такими наємними військами стали кубинці, яких Москва каже висилати як гарматне м'ясо, а сама стоїть в тіні. Вона має на все своє оправдання, її військ в Африці нема, а висилати зброю їй вільно, хіба ж це саме не роблять західні держави – Америка, Англія, Франція, Німеччина, які продають зброю до Ізраїля, до арабських країн і хто тільки забажає.

З африканських країн тільки дві залишилися під володінням білої раси – Родезія і Південна Африка. Дні білої Родезії є почислені. Щоби відтяти західнім державам останню руту навколо Африки, ССРСР провокує напад на Півд. Африку сусідніх країн – Анголі, Зімбабі, Ботсвани, Намібії і Мозамбіку, при піддержці кубинських військ. ЗСА є змушені

вислати флоту до морської бази в Сімонстаун, щоби забезпечити мореплавство навколо Рогу.

АОР запрошує ССРСР зайняти Суецький канал, а американська УІ фльота займає позиції напроти північного гирла каналу. ССРСР старається створювати кризові ситуації в різних частинах світу, провокувати менші інциденти, які не довели би ще до війни, але компромітували би Америку в очах світу, головню в опінії рухів опору внутрі імперії і сателітів, мовляв, не надійтеся на Америку, бо вона нездібна вам допомогти.

Та забава в ката й мишку триває кілька місяців. Дата вибуху Третьої світової війни передбачена на 1985 рік. В навечер'я 1985 року ССРСР інспірує розрухи в Східній Німеччині, які здавлюють советські танки. При тім арештують американську фільмову експедицію, яка будітмо є відповідальна за ті розрухи. Подібні розрухи вибухають в Польщі, які рівню ж здушує Червона армія. Це є в пляні генеральної лінії опанувати сателітні країни і советські дивізії займають всі держави Варшавського пакту, під претекстом здавлення рухів спротиву або недопущення до них. Щоби не перетягати передчасно струни, Москва робить крок взад. В нагоди вибору нового президента ЗСА, вона звільняє американську фільмову експедицію, на знак доброї волі в дусі детанту, який вона давно викинула за борт.

Війна вибухає там, де її найменше можна було сподіватися. В Югославії після смерти Тіта зачалися розрухи хорватських націоналістів і антикомуністичних сил Югославії. Югославський уряд апелює до ССРСР про допомогу в обороні соціалізму. Армії Варшавського пакту концентруються на кордонах Мадярщини і Болгарії. У відповідь американська фльота робить десант в Дубровніку і займає великі острови на Адріятику. ССРСР уважає це за "казус беллі" і блисканичним маневром советські танки займають Західню Німеччину. Фронт зупиняється на лінії -- Голяндія через Трієр і Базель до Рену. Не зважаючи на запевнення советського військового командування, що Совети не уживають атомової зброї, хіба, що будуть спровоковані арміями НАТО, ССРСР кидає атомову бомбу на Англію, на Бирмінгем. Вислід -- пів мільйона убитих, простір 600 км кв. затросений радіоактивним промінням. Серед населення вибухає паніка, Англія де факто спараліжована.

В плянах советської стратегії є "бліцкріг", блискавичним ударом заскочити і знищити сили НАТО, бо довга війна криє в собі небезпеку війни з Китаєм, невдача на фронті може викликати ланцюгову реакцію повстань в сателітних країнах і внутрі імперії.

Фронт застрягає, як згадано, на лінії Рену, армії НАТО здержують большевицьку навалу, мораль в советській армії паде. Зачинаються розрухи в сателітних країнах, Польща перша звільняється з лабет мос-

ковського ведмедя. Також на інших теренах СРСР зазнає невдач. На Близькім Сході Іран опановує Арабський півострів, займає Суецький канал і Червоне море і забезпечує доставку нафти для Заходу.

В обличчі неповіднень на фронтах, Москва звертається до Америки з пропозицією замирення і поділу сфери впливів. Обіцяє вицфати кубинські війська з Африки і з Середнього Сходу. Америка відкидає ті пропозиції і кидає атомову бомбу на Мінск. В советській армії вибухає революта, вбивають президента держави. На цім автор на жаль закінчує свої пророцтва. Немає епілогу, не сказано, що сталося з російською імперією, чи поневолені народи здобули свою незалежність. А це прещинь найважливіша справа для укладу політичних, культурних, економічних відносин на Сході Європи на довгі століття. Без того не буде тривалого миру у світі.

Ще одно застереження до міркувань автора. Чому Америка кидає атомову бомбу на білоруське місто Мінськ, а не на Москву чи Петербург? Невже думають кидати атомові бомби і на Київ та інші українські міста? В ім'я чого, за що, за то, що поневолені народи стогнали під большевицьким ярмом, зложили гекатомби жертв і допомогли Америці виграти війну. Помилки важко мстяться і вільний світ повинен добре уважати, щоби не повторити їх у майбутньому.

* * * * *

ПОВІДОМЛЕННЯ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ ЛВУ.

Лігу Визволення України в Австралії буде репрезентувати голова Головної Управи інж. С. Григорців на:

III—му Світовому Конгресі Вільних Українців

III—му З'їзді Світового Українського Визвольного Фронту

XI—му Світовому Конгресі Співки Української Молоді

Головна Управа ЛВУ.

Самвидав том 18

АС Ч: 985 М. Кульчинський, "Пісне моя українська",
вересень 1969 р.

М. Кульчинський

ПІСНЕ МОЯ УКРАЇНСЬКА

Пісне моя українська! Моя муко, моя люблю, моя згубо. Ти народила на світ мою свідомість, випестила і понесла в безкраї страждань і радощів. Почувши тебе на чужині, линув на твій поклик, бо то був поклик крові. Завмирав і найдрібнішим нервом всмоктував твою жагу, твій смуток, твій біль і твою впенненість. Довкола зникло все, бо у всьому була ти. Я жив тобою, кохав тебе і віддався тобі. Ти дала мені хвилини, що стануть моєю вічністю, стала сенсом мого існування. Слухаю тебе зараз, притулившись вухом до ґратчастих дверей, ловлю найтонший і найчутніший звук твоєї мови. Я чую тебе, я знову з тобою. Хай лютують товстолезні глухі стіни, заґратовані двері. Їх глухота не спинить, не засмокче твого потужного гулу. Твої невидимі струни завжди еднають нас. Глухі стіни ніколи не бачать і які б вони не були міцні і товсті – їм нас не роз"єднати. Слухаю тебе. Плачу, не соромлячися сліз своїх. Роблюся чистим, як ти, і дзвеню, напоєний тобою.

Ти вивела мене з хаосу пристрастей, бажань хисткого, незрозумілого і байдужого світу на світлу і ясну дорогу любови до людей, до рідної землі. Ти врятувала мою душу, серце й мозок від спустошення і виродження.

Мамо моя любя! Ти перша заспівала над колискою немовляти чарівну мелодію мого краю, сповнила мене нею і наситила кожную клітину маленького тільця майбутнім полум"ям. Стаю на вколішки, цілую руки і схиляюся назавжди в пошані перед Тобою, мамо! Молюся, що над моєю колискою не линуло чужинських слів і чужинських пісень. Схиляюся перед Тобою, тату, що не дав згаснути полум"я рідної пісні в моєму серці.

Чолом тобі, моя любя, моя муко: моя згубо – моя українська пісне.

вересень 1969 р.

Цей матеріал є взятий з "САМВИДАВ" том 18, яким користується п-ні Христя Місько при писанні своєї університетської наукової праці п.н. "РУХ СПРОТИВУ В УКРАЇНІ".

ЮРІЙ ОДЛИГА.

С Л А В А Г Е Р О Я М!

Свято Героїв українських Вождів—Провідників, як і Свято Державности, Шевченкові Роковини, Листопадовий Зрив, Свято УПА, Тмждень поневолених, московським імперіялізмом народів, навіть шкільне Свято Матері, — належить до національно—державних свят, якими ми не тільки тримаємо себе самих в постійному змобілізованому стані, але й перед цілим світом засвідчуємо нашу незламну волю до самостійного, незалежного, державного життя.

Вимівка декого з тих, що не ходять на національні Академії, ніби тому, що вони зробились дуже одноманітними, або виправдування того, що не йде на демонстрацію, бо то — задалеко, бо там напевно нікого не буде, або й те, що: "Пласт аполітична організація . . ." і т. д. — є цілком подібне на те, колиб християнин відмовлявся ходити на Службу Богу, бо вона — завжди однакова.

Коли ж історична нація має своїх національних Героїв, то така нація ще живе і бореться за своє краще майбутнє, бо її народ за своїми звичаями—традиціями — шанує своїх Борців—Героїв. Про ці звичаї, наш Пророк Шевченко, питає Україну:

"За що тебе сплюндровано,
За що, мамо, гинеш?
Чи ти рано до схід—сонця
Богу не молилась?
Чи ти діточок непевних
ЗВИЧАЮ не вчила?"

І Україна відповідає:

"Молилася, турбувалась,
День і ніч не спала,
Своїх діток доглядала,
Звичаю навчала.
Виростали мої квіти
Мої добрі діти.
Панувала і я колись
На широких світі. . ."

Тож як бачимо, — щоб Україні повернути оте: "Панування на широких світі" мусимо бути в постійному змобілізованому стані, мусимо маніфестувати, відзначувати свої державно—національні свята, а впершу чергу, — свята наших Героїв—Вождів—Провідників і на їхніх прикладах виховувати: еміграцію, націю і нашу молодь.

Бо Герої — це люди, що з любови до ближнього, або до ідеалу свого на-

роду, без вагань ідуть на зустріч смерті. Це люди, наділені чи виховані в активній любові до свого народу, що: "Покладають душу за друзів своїх", як говорить Євангелія.

У древніх греків і римлян, героями називали мітичних півбогів, але вже і у них, поняття героїв переходить і на звичайних людей, що загинули в боротьбі за Батьківщину, або в боротьбі проти тиранів, як наприклад — 300 героїв в Термопілах, що цілком нагадує наших українських 300 героїв—студентів, котрі загинули під Крутами, боронячи Батьківщину від московської навали.

В інших народів великі митці теж зачисляються до героїв. Так, наприклад: В. Шекспір вважається героєм театральної драми. А. Данте — герой поезії, Олександр Македонський і Наполеон — герої війни і стратегії. У совітів, героями називають тих хто скріплює їхню рабовласницьку московську імперію, або потрапив під час війни з німцями, не "Свое життя покласти за друзів своїх", а покласти життя тисяч колгоспних і заводських рабів, боронячи кремлівську кліку. Тому й бачимо: "дважди" і "трижди" героїв, а скільки життя і крові пролив отакий "герой", — своїх ближніх? Про це — "історія мовчить".

Історія України, історія боротьби українського народу за визволення з московсько—польського ярма — переповнена імен Героїв, що з любови до своєї Батьківщини, віддали своє життя за неї. Згадати б лише тих, що загинули: під Бродами, під Крутами, у Буші, в Березі—картузській, в УПА, в московських "психушках", казематах, концтаборах, не вчисляючи вже поіменно таких, як Петлюра, Коновалець, Чупринка, Бандера, Олена Теліга, Віра Бабенко і сотки інших.

Тому, не забувати їх, нашій молоді, а вибирати собі наймиліших серед них, — докладно вивчати перебіг їхнього життя подвиги і помилки, щоб вчитися, як треба боронитися проти лютих і захланних ворогів наших.

А тому, — не тільки ті, що зрадили, зраджують, чи зрадять український уярмлений нарід, а й ті хто забуде всіх підступно замордованих провідників—Героїв, всіх розстріляних, по півночі, під грюкіт моторів, в катівнях чк—глу—нквд—кГБ все тих же трударів. Хто забуде розчавлених советськими танками 500 українських жінок, конццентраки Воркути, Кінгірі, Мордовії, замучених у тюрмах, загнаних у вічну мерзлоту Сибіру . . . Той хто забуде всі ці кров і знущання, забуде і подарує це ворогам своїм, — НЕХАЙ БУДЕ ПРОКЛЯТИЙ, БОГОМ І ЛЮДЬМИ — НАВІКИ !!!

* * * * *

Мирослав Шевчик

ГРОМАДЯНСЬКЕ ВІЧЕ В АДЕЛАЇДІ.

В обороні політично переслідуваних в Україні, зорганізоване Управою Відділу Ліги Визволення України, що відбулося в дні 25.7.1978 р. в Народ. Домі під патронатом Українських Церков, УГПА та інших організацій і товариств Південної Австралії.

Віче відкрив голова Відділу ЛВУ – О. Дяків. До президії увійшли: предсідник – інж. С. Григорців і два секретарі – М.Шевчик та С. Ткачук, а до почесної президії: преосвящений Кир Іван, о. прот. Н. Плічковський та Н. Бовкун.

Предсідник виголосив доповідь про переслідування в СССР, а голов-но в Україні, членів Гельсінських Груп та борців за національні і людські права. Згадав про політику Кремля у світовому масштабі, як рівнож про відношення вільного світу до проблеми поневолених народів в СССР. Взивав стати в обороні переслідуваних, що є нашим обов'язком.

Голова УГПА – мгр. З. Ростек висвітлив фактами про невідрадіні відносини в Україні, задержуючись, голов-но, на долі Л. Лук'яненка і взивав до підписування петиції, яка буде вислана до австралійського уряду.

Владика Кир Іван висловив дуже влучні думки про теперішнє положення українського народу, підкреслив признання за таку скору реакцію в Аделаїді на події в Україні, вивав до конкретної дії у формі висилки петиції до австралійського уряду, що має певний вплив і голос у світовій пресі, а при цьому всему нагадав, щоб мати довір'я до Бога, що помагає достойним і терпеливим.

Дальше вив'язалась широка дискусія, в якій взяли участь: преосвящений Кир Іван, о. прот. Н. Плічковський, мгр. Ростек, інж. С. Григорців, Р. Беркита, К. Каздоба, мгр. Л. Ростек, М. Лесів, А. Онішко, В. Галик, М. Ковалик, Г. Швець і М. Добриденко.

Одноголосно ухвалено резолюції із закликом до прем'єра міністрів уряду Австралії, щоб він: засудив: нелюдські трактовання в'язнів сумління /політичних і релігійних/ в СССР, поступовання уряду СССР супроти дисидентів, що борються за людські і національні права поодиноких народів в СССР, що топтання Карти Людських Прав Об'єднаних Націй – противиться недавно підписаним урядом СССР – Гельсінських Домовлень.

В Україні останнім фактом топтання людських прав є засуд Л. Лук'яненка . . . , щоб він інтервенював перед советським урядом в обороні всіх політичних і релігійних в'язнів в Україні та в інших т.зв. незалежних республіках, що входять в склад СССР.

. . . , щоб він жадав від уряду ССРСР респектувати національні і людські права горожан Советського Союзу та, щоб зніс жорстокі присуди винесені: Л. Лук"яненкові, Щаранському, Гінзбургіві, Петкусові і багатьом іншим в"язням.

. . . , щоб він запротестував проти позбавлення прав в ССРСР – УАПЦ-церкви, УКЦеркви і УПротест. Церкви.

Дальше, зібрані на вічу апелюють до австралійського уряду, щоб він застосував відповідні санкції, якщо ССРСР відмовиться злагіднити своє поступовання супроти в"язнів, а саме:

1/ припинити видавати візи советським мистецьким, спортовим ансамблям чи іншим місіям, які уряд ССРСР використовує, з одного боку для ведення різнорідної шпіонажі, а з другого – для творення фалшивого образу про велику гуманність режиму.

2/ Відкликати участь австралійських горожан у всяких спортових, наукових імпрезах, які мають відбуватись на терені ССРСР.

3/ Взяти під строгу контролю, а то зовсім припинити надавання, різним советським компаніям, торговельних ліценцій, – такі, як право перебувати советським туристичним кораблям в австралійських портах, право на риболовство в австралійських територіальних водах і. т. інш.

На цьому віче закінчено!

Ці резолюції вислано до австралійського уряду.

СПІВЧУТТЯ.

Головна Управа ЛВУ висловлює щире співчуття з приводу недавно перебутих недуг ДРУЗІВ:

Л. Б. Новицького і Чора Віктора в Сідней і бажає їм скорого повернення до повного здоров"я!

інж С. Григорців

Шевчик Мирослав

голова

секретар

О. Терлецька-Рогова.

ПОКЛІН ГЕРОЯМ ЛИСТОПАДУ.

Ви впали за святую волю,
Ніхто вам не спітав вінків,
Свистали кулі в чистім полі,
Від ран повстанець з болю млів.

В листопадові темні ночі
В суворий наступали бій,
І смерті ви дивились в очі,
Ішли відважно за край свій.

Лиш вітром тихо застогнало,
І десь у лісі серед трав,
Ще тепле тіло, вже помалу,
Листопад листям покривав.

І тільки зіронька дивилась,
Як за Україну — він вмирав,
А вдома мати так молилась,
Старенький батько сина ждав.

Кругом лишилися могили,
А там, де кожний впав борець,
Червоні маки знов зацвіли,
Земля сплела для них вінець.

Спіть тихим сном, герої, друзі!
Ви невмирущі серед нас.
В дні листопада все у тузі,
З пошаною згадаєм вас.

І на могилах прирікаєм
Святу помстити вашу кров!
Готові завжди ми — чекаєм,
Коли у бій підемо знов!

* * * * *

Василь Литвин

БОГ І БАТЬКІВЩИНА –
ЯК БОЙОВІ ГАСЛА УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ

*По світі цім ідемо в білих тогах,
Нам Правда світить з віч,
Її ми слово сієм по дорогах,
Несемо смолоскипи в темну ніч!*

*Бо доля нам судила,
Незрячим путь в життя вказать,
Щоб наша сурма всіх зі сну будила,
В останній бій із сатаною стать!*

*З вогнем в руках, з піднесеним чолом,
Бо духом – ми пани!*

Так ослівав колись сучасне наше молоде покоління український підпільний поет Богдан Бора. Нести смолоскипи Правди в темну ніч забриханости й облуди цього світу, з вогнем в серцях, з піднесеним чолом – оце твоє завдання українська молодь тут на чужині. Оцим духом вільної, хоч скованої нації, горить нинішня українська молодь. В час найбільшого терору на наших землях українська молодь кидає гордий визов окупантові, еднаючись в рядах СУМ-у для продовжування боротьби з ворогом.

Їхній прапор, роздертий і пошматований ворогом, але несплямлений, підняли ви СУМ-івці тут у вільнім світі. На цім прапорі є виписані два великі гасла – Бог! і Батьківщина! Ідіть під цими прапорами Христа і Рідної Землі, як ішла колись СУМ-івська молодь, як ішли воїни наших великих князів переможців, Хмельничани, Мазепинці, Січові Стрільці і останньо воїни героїчної УПА.

Не бійтеся, що ви самітні, що вас мало. В цім ваша сила! Вибранців небагато. Колись 12 апостолів Христа підняли боротьбу з цілим поганським світом і її виграли, бо вони мали віру в силу своєї правди. І ця віра в силу нашої ідеї, в силу нашої нації є запорукою нашої перемоги. Боже Провидіння важко досвідчає наш нарід, воно посилає на нас темні сили Півночі, щоб випробувати гарт нашого духа. Важкі удари силляються на наш край довгі віки, та вони не зламали духа ні завзяття нашого народу, а це є доказом, що наша нація є з того шляхетного металю, що з нього хуються леза мечів. Доля б'є нас, щоб зробити нас чистими, твердими і гідними тої великої місії, що нас жде.

Щоб запалити інших святим вогнем завзяття, ви мусите горіти самі ясним полум'ям. Ви є в тім віці, коли кристалізується воля і характер людини, в пізнішій віці людина вже небагато зміняється, бо чим горнець накинів, тим і череп чути. Коли ж в молодості не буде у вас того святого полум'я, ідейности, шляхетних поривів до великів чинів, то що залишиться вам на дальшу мандрівку життя, коли літа пригнуть вашу спину і сивина припорошить ваш волос. Живемо в зматеріялізованім світі, в добі технократії, культу машини і гроша. Місце вляхетного лицаря і святого аскета зайняв мільйонер-комерсант.

Людина ХХ ст. горда на це, що підкорила собі природу і запрягла її сили до своїх послуг. Але вона дорого заплатила за ці здобутки, вона сама стала невільником модерної техніки. Цей молох поглинув її індивідуальність й привів до знищення людської гідности і вартости людини. Й вже не говорю про підсоветські умовини, бо там роля людини зведена до нуля, вона є тільки малим колісцем в тій страшній машинерії, її гідність потоптано в найбрутальніший спосіб. Але навіть у вільнім світі, ця тенденція новітніх віків забути про небо й опанувати землю, принесла великі спустошення у світогляді і духовості сучасної людини.

Візьмім для прикладу сьогоднішнього фабричного робітника, який розплився в аморфній масі тисячів таких самих робітників як він, які працюють, рушаються і відпочивають стадами, збірно тішаться і терплять, мають спільні настрої й гумори, добрі або злі, залежно від спільної психози. Він затратив почуття творчости, ініціятиви і радости з плодів своєї праці.

Ще ніколи здається не переживало людство такої глибокої духової

кризи, як сьогодні. Стоїмо на межі двох епох, апокаліптичних моментів людства, за словами Шуберта. Відходить у вічність стара доба, на зміну їй зарисовується вже на обрії новий світ, побудований на засадах християнської ідеології, правди, справедливості і волі для всіх. Мусить прийти відродження людини, перед людством стоїть дилема, або повна катастрофа, або нова епоха, з новим світоглядом, з іншими засадами життя. На місце матеріалізму і культу гроша мусить прийти ідеалізм, який буде ціхувати нову епоху, на місце імперіялізмів і колоніялізмів мусить прийти засада. Воля народам! Воля людині! На місце експлуатації людини людиною, чи певною клясою, чи врешті державою, мусить прийти соціальна справедливість, побудована на засаді трудової власності.

Йде останній бій між старим і новим світом, все нове народжується у великих муках, старе не відходить у вічність без боротьби. Зима найгірше лютує при кінці, але показується життєдайне сонце, топляться леди і сніги і народжується нове життя. Ми віримо в перемогу добра над злом.

І ось у цім новім світі, що народжується, велику ролю відіграє український нарід, що перший підняв прапор боротьби із ворогом людства. Із ворогом наймогутнішим сьогодні, що має найсильнішу, модерно озброєну армію, перед яким тремтять великі народи і держави і залобігають його ласки. Україна вже нераз в історії захищала своїми грудьми західню Європу перед заливом варварських орд, що йшли зі Сходу або з Півночі. І сьогодні Україна, борючись за свої права, тим самим бореться за свободу цілого світу, яким на жаль ще належно не доцінює ваги цієї боротьби.

Особливо важлива роля в цій боротьбі припадає українській молоді. Вже давно відійшли до історії війни, в яких воювали тільки армії. Сьогоднішні війни – це тотальне змагання цілих народів, в яким кожний з нас мусить знайти своє місце. Колись німецький канцлер Бісмарк сказав, що війни виграють ті народи, що мають залізні нерви і повні мішки золота. І якраз за ці залізні нерви, а головно за мораль, за душу людини йде сьогодні змагання між двома світами. Українська молодь мусить бути озброєна морально і духово, щоб вийти переможно з тої боротьби титанів. Ваша молодеча організація СУМ має бути для вас кузнею характерів, школою життя, з якої вийде нова, сильна українська людина.

Головними прикметами характеру, що мають ціхувати українського юнака є – обов'язковість, ідейність і жертвенність. Один великий німецький психолог сказав:

Якщо ти не можеш робити це, що ти любиш, тоді люби те, що ти робити мусиш. Ми в наших умовах часто змушені робити якраз те, що ми може не дуже любимо. Звідси часті розчарування, розбиті надії, захитані екзистенції. Роби те, до чого ти покликаний, добре. Коли ти працюєш на фабриці, не дивись на те чи "бос" тебе бачить, так робить тільки раб, а вільна людина виконує свою працю добре з почуття обов'язку.

Навчимося бути солідними і обов'язковими навіть в дрібницях, бо з них складається ціле життя. Не кожному судилося бути героєм чи доклати великих діл. Але бути героєм обов'язку і праці може кожний з нас, а найбільшим героєм є той, хто побідив себе. Це не є тільки крилата фраза, бо щоб перемогти своє лінивство, злі навички і пристрасти, до того потрібно на правду сильної волі і великого гарту духа. Їх треба виробляти в собі щоденною наполегливою працею над собою і то навіть в найдрібніших речах. Ніколи не відкладай на завтра, що маєш зробити сьогодні. Викоринюймо з себе традиційну українську неточність. Коли маєш бути на якійсь імпрезі, академії гь сходинах, не спізнйся, мовляв воно й так зачнеться на годину пізніше. Біда власне в тому, що так як ти думає більшість, через те й оце зачинання з годинним опізненням, бо нема для кого точно зачинати. Наші національні хиби є – забув, спізнвся, не знав і якось воно буде. Певно що якось воно буде, бо ще так не було, щоб якось не було. З цим ми мусимо боротися і викоринювати ці пороки.

Другою основною прикметою, що повинна ціхувати СУМ-івця – є ідейність, що базується на ідеалістично-християнським світогляді. Такий світогляд надає життя людини глибокого змісту, підносить її індивідуальність і людську гідність, робить її здібною до посвяти і жертв. Людина з таким світоглядом чується, що вона є дійсно сотворена на образ і подобу Богу.

Протилежним до ідейности є егоїзм, себелюбство. Людина егоїстична дбає тільки про свої особисті користи і вигоди, для неї байдуже є добро народу і вітчизни. Ідейність, праця для загального добра, здібність до посвяти і жертв це для поняття незрозумілі, а може й смішні, бо вона все оцінює тільки під кутом своєї особистої користи.

Старогрецький міт оповідає, що коли молодий Геракль вибрався у мандрівку життя, він станув на роздоріжжі. Перед ним стелилися дві дороги – одна вигідна, широка, а друга вузька, повна каміння і терня. На першій з них стояла молода уродлива жінка, яка манила його іти за нею, обіцяючи розкоші і вигоди життя.

– А що потім – спитав Геракль.

– Потім – забуття! – звучала відповідь.

– А що ж обіцяєш ти мені? – звернувся він до другої поважної

жінки. †

– На моїм шляху чекає тебе багато трудів, жертв і боротьби. †

– А що потім – спитав знова Геракль. †

– Потім – Безсмертність!

Тоді я йду за тобою – рішився без надуми молодий юнак. †

Ідейність це служба Богові й Батьківщині. Праця для добра других, для свого народу робить життя людини повним і змістовним, підчас коли служіння тільки своїм особистим інтересам спустошує і принижує душу людини. Служіння Богові й Батьківщині органічно пов'язані, одно випливає з другого. Бо не можна любити Бога, а рівночасно ненавидіти свого брата. "Люби ближнього свого, як себе самого" – наказує виразно Господь у своїх заповідях. А хто ж є нашим найближчим, як не наш брат по крові. † Навпаки, ми маємо багато прикладів в нашій історії, де кращі представники нашого народу, будучи великими патріотами, були zarazом віруючими християнами, а навіть святими. Такими були – княгиня Ольга, Володимир Великий, Ярослав Мудрий, митрополит Іларіон, Петро Могила, український мандрівник ігумен Данило, останньо митрополит Андрій Шептицький і наші національні герої полк. Коновалець, ген. Тарас Чупринка, Ст. Бандера, які були глибоко віруючими і практикуючими християнами. †

З ідейністю тісно зв'язана є жертвенність, яка є похідною ідейности, бо неможна уявити собі жертвенним егоїста. Жертвенність проявляється в різних формах і видах. Можна жертвувати для загального добра свій час, труд, гріш, а на вищій ступні це вже є самопосвята і героїзм. † Ця чеснота є основою громадського і суспільного життя, бо людство живе і розвивається тільки тому, що не всі люди егоїсти, а є такі, що люблять своїх ближніх і жертвують для них своїми інтересами, інакше життя перемінилося б у війну всіх проти всіх. †

З тим тісно зв'язана є проблема відношення одиниці до спільноти. † Різні філософічні системи по різному розв'язували це питання. † Одні ставили в центр уваги людину, особу, як осередній пункт, коло якого повинно все крутитися. † Скрайній індивідуалізм стоїть на становищі, що кожна особа повинна мати неограничену свободу діяння. † Це приводить в практиці до того, що сильніші і спритніші використовують, експлуатують і кривдять слабших. † До крайніх меж посунувся в цій системі індивідуалізму німецький філософ Ніцше із своєю теорією надлюдини, після якого для слабих людей немає місця на землі. Слабі мусять гинути, щоби на їх ґрунті виростили сильні. Ніцше каже: "Коли хтось падає, то їхни його". † Це є преславлювання хижака в людським тілі. На цій засаді розбудував Гітлер свою теорію "іберменшевства" германської раси, що в практиці привело до катастрофальних наслідків. †

Іншою формою вибуялого індивідуалізму є анархізм і лібералізм, який

головно в економічній ділянці привіз до експлуатації людини великим капіталом, до ненависти і боротьби клас, до різних соціалізмів, комунізмів і тим подібних нещасть.

Друга теорія побудована на зовсім протилежній засаді, а саме на принципі переваги народу над одиницею, а в дальшому цілковитого підкорення її державі. І знова деякі теоретики посунулися тут до другої скрайности. І так Гегель твердить, що людина це інструмент в руках держави, вона має служити її інтересам, бо людина це ніщо, а держава є сама для себе ціллю.

Цю теорію в жажливий спосіб розбудували большевики, які зовсім знівельовали особовість людини, зробивши її знаряддям партії і держави. В СССР права людини знищені цілковито й запроваджена диктатура держави, яка диктує і контролює не тільки вчинки і слова, але навіть думку кожної людини. І одна і друга система є шкідлива і незгідна з Божими і людськими законами.

Вірну розв'язку цієї проблеми дає християнство, що з одного боку підносить особу людини на велику височінь, як образ і подобу Божу, а з другого боку каже кожному любити ближнього, як себе самого. Отже в християнстві особа і спільнота знаходять у своїх відношеннях повну гармонію.

Могло б на перший погляд здаватися, що акцентуючи момент жертвенности і праці для других, ми нехтуємо особистим щастям одиниці. Так воно однаке не є, бо по перше людина діє тут на під примусом, а з внутрішнього переконання, а по друге почуття сповненого обов'язку супроти свого народу і Батьківщини дає їй внутрішнє задоволення і щастя, що більше важать ніж матеріяльні блага. Воно дає людині моральну силу і витривалість боротися, терпіти, а навіть жертвувати життя для якоїсь ідеї. Годі уявити собі матеріяліста, який для матеріяльних дібр ризикував би своїм життям. Перші християни терпіли страшні муки і йшли з радістю на смерть за Христа. Байда Вишневецький почеплений гаком за ребро висів три дні і не зрадив своєї віри, хоч султан обіцяв йому навіть свою дочку. "Твоя дочка препогана, твоя віра бісурмана". — як співається в народній пісні.

359 героїв під Базаром волять радше згинуть як зрадити рідний край і піти на службу до ворога.

Так воляки УПА ідуть сміло в бій із ворогами Батьківщини і не бояться смерті за неї. На такі жертви може бути здібна тільки людина, що має в собі велику моральну силу, яку може дати віра в якусь велику ідею. Такими найвищими вартостями є Бог і Батьківщина. Це вічні, непроминаючі цінності. Перед ними мусять капітулювати навіть большевики. Вони відновляють церкву, хай і кремлівську, казюнную, щоб

релігійне життя людини спрямувати принаймні в своє русло, коли вже неможливо його здушити. Вони створюють фікції державної незалежності України та інших народів, впроваджують її до ООН, дарують "великодушно" Крим, створюють кілька додаткових міністерств і т.п., щоб тільки заспокоїти стихійний гін українського народу до волі і державної незалежності.

За Бога і Україну! — це бойове гасло нинішнього дня. Воююче християнство і воюючий націоналізм становлять в Україні нерозривну цілість. Відродження людства можливе тільки на тих принципах.

Ідіть під прапорами Христа і України, з вогнем в очах і вірою в серцях і здобувайте світ, а перемога буде ваша.

* * * * *

Верни ж мені той час блаженний,
Коли я жити починав,
Коли пісень потік натхнений
З джерел незглибних вирянав;
Коли в туман був світ повитий,
І чар закритий в пуп'янки,
Коли барвисті п'янки
В лугах веселих рвав я квіти . . . !
Я бідний був — і все я мав,
І правду й вигадку кохав . . . !

Верни ж ті пориви чудові,
І серця жаль, і щастя сни,
І міць ненависти й любови —
Минулу молодість верни!

(Фауст)

* * * * *

Що втратим, про те завжди гадаєм,
До чого звикнеш, то здається раєм!

(Фауст)

* * * * *

НОТАТКИ ІЗ ІСТОРИЧНОЇ ДАВНИНИ:

/Матеріали із архівного музею/

ДАВНІЙ ХЕРСОНЕС.

Занотована історія цього міста починається з 422 року до нової ери. Є нотатки, що в закриті від штормів затоку, що зветься нині Карантинною, запливли пошарпані в довгому плаванні кораблі перших переселенців з Гераклеї Понтійської.

З першого часу свого виникнення Херсонес мав великий вплив на розвиток місцевих племен таврів, скитів, сарматів, а також інших східноєвропейських народів. В той час в цьому місті жили й працювали лікарі, скульптори, філософи, історики, художники, архітектори і поети. Перелік вище згаданих кваліфікацій вказує на високу культуру тодішнього поселення м. Херсонес, про яку немає згадки нігде в наших історичних матеріалах про Україну... Місто прикрашали величаві язичницькі – рідні храми, палаци, статуї . . . Виявлено, що тут карбували свою монету Херсонесці з потреби жвавої торгівлі південної частини теперішньої України із Заходом.

Як стверджується у 9-му столітті Херсонес пов'язав свої стосунки з Київською Руссю. Шлях до Чорного моря, в Крим, Русь проклала задовго до цього часу. Русичі–українці селились тут поруч з іншими племенами – аланами, хазарами, вірменами і іншими . . . Є також історичні нотатки, що у травні 989-го року до Корсуня – так це місто Херсонес звали в Русі – ввійшов зі своєю дружиною київський князь Володимир. Історичні нотатки свідчать, що тут прийняв хрещення і шлюб з грецькою царівною Анною, сестрою візантійського імператора. Знайшли собі дружин серед прекрасних херсонесок і чисельні його ратники. Візантійська імперія, визнаючи належне виростаючій могутності молодій слов'янській державі, уклала з Київською Руссю–Україною рівноправний політичний і торговий договір. Це був офіційний міждержавний дипломатичний договір з Візантією, другий із черги після першого з князем Олегом Віщим.

1399 року татари розгромили і спалили Херсонес–Корсунь. Пізніше він зазнавав руїни від турків.

До початку 19-го століття колишня територія міста між Пісочною і Карантинною затоками являла собою поросле чагарником нерівне плато, в якому хоронились залишки славної нашої культури та величавих споруд. На протязі двох тисячоліть Херсонес–Корсунь неодноразово зникав, обновлявся і перебудовувався.

Так, у ранньому середньовіччі на місці з н и щ е н и х язичницьких рідних храмів з яскравим оздобленням фасадів, театру і стадіону з'явили-

ся християнські церкви, хрестильні, каплиці, і нові житлові помешкання.

З розшуків соборної церкви, в якій, за легендою, прийняв хрещення князь Володимир Великий, царський уряд почав тривалу епопею розкопок давнього Херсонесу.

Весною 1827 року почалась розчистка безформених нагромаджень землі і битого каменю в трьох місцях городища і до осені було виявлено фундаменти, мозаїчної підлоги і мармурові колони величних святинь—храмів і церков.

Перші археологічні розкриття прийняло Одеське товариство історії і старожитностей — праісторії народу, яке розпочало в 1876 році систематичне вивчення цього історичного давнього і славного міста — Херсонеса. Теперішня влада в Україні, також зацікавилась цим. Херсонеському музею призначено фонди. Директором став вчений—археолог К. Гриневич. Під його керівництвом було розроблено наукову експедицію, створено античний лапідарій. Після 2-ої Світ. війни праця археологів почала продовжуватись. Знайдено кам'яні прямокутники фундаментів і стін житлових будинків, які виходять на головну вулицю.

Цей середньовічний квартал був розкопаний ще у 1908—14 роках, — відтоді його не торкалася рука людини. І ось нині приємна несподіванка — під середньовічним фундаментом відкрились залишки елліністичної споруди ще з 3-го, 2-го століття до нашої ери. Трохи далі, на площі, — сліди підвалин колон і блоків зовнішньої кладки невеликого язичницького рідного храму. Це одна із найцінніших і перших архітектурних знахідок славної нашої давнини — такого типу. Теперішня влада запланувала генеральну реконструкцію музею—заповідника. І певно Москва користуватиметься українською історичною славою, приписуючи її собі.

ДАВНЯ УКРАЇНЬСЬКА МЕТАЛУРГІЯ

Археологічні розкопки Державного—історико—культурного заповідника на Хортиці, свідчать: першими металургами теперішнього Запоріжжя були наші майстри з початку 10—13-го століття.

Найбільше знахідок подарував археологам культурний шар землі 12—13-их століть: фрагменти великих чавунних казанів місткістю понад 80 літрів, наконечники стріл, прикраси кінської зброї, ковані предмети, вироби з бронзи/приготовлені литтям/, шматки криці, залізної руди, тощо. Все це свідчить, що в цих місцях України було добре розвинуте металургійне ремесло. Металографічна аналіза— пояснює директор історико—культурного заповідника на Хортиці Л. Сокульський, — зроблена у центральній заводській лабораторії виявив, що ці речі — з місцевого металу, і на ті часи рівень технології металургійного ремесла тут був дуже високий. Чавун ви-

правляли в 12тому столітті з місцевої руди, привезеної в човнах по Дніпру з берегів річки Саксагаль та з балки Дубової/тепер Дніпропетровська область./

Запляновано на місці колишнього поселення Протолочого поставити пам'ятник знак на честь збору воїнів дружин Русі, періоду Київської Русі.

На підставі історичних матеріалів

—Федір Габелко.

Осип Тарнавський

В НЮКАСТЛІ ЕТНІЧНИЙ КАРНАВАЛ 78.

В п'ятницю і суботу 22–23 вересня 1978 р. "Нюкастель Коледж оф Адвенсед Едюкейшен", за ініціативою Ради Етнічних Груп Нюкастелю і округи Гантер, влаштовано Етнічний Карнавал 78.

В Карнавалі брали участь 28 національностей а у виставці національного мистецтва 15, хоча організатори дали лише один тиждень до організування карнавалу, що мав бути пробою на наступні роки.

Українців репрезентували Осередок СУМ ім. Симона Петлюри і Жіноча ланка під назвою "Жіноча Служба України", що є при Осередку СУМ. Вони брали участь: у виставці національного мистецтва, презентації і реклямі українських страв і печива в кухнях із дуже добрим устаткуванням в Коледжі та танцювальна Група на сцені великого театру перед майже три тисячною публікою в "Ланкін Гріфтс Тіетер".

У п'ятницю 22 вересня о годині 10 ранку офіційно відкрила Лорд Мейор Нюкастеля Джой Кумінгс в асисті офіцера із українцем Премерс Департмент пані Люба мґ-Маугн та членів Ради Етнічних Груп, саму виставку, як слідуючого дня подав "Нюкастель Монінг Геральд", відвідало більш 2000 людей а в суботу більше 3000. Українська виставка була найбагатша і коло неї найбільше скупчувалося людей. Треба відмітити, що пані і панове, які давали пояснення до експонатів, вив'язалися дуже добре, багато із них мусли залишити працю на цей день, Лідія Деряжна, відома бандуристка, дочка першого в Австралії Майстра Бандури, в Нюкастель і Бандуриста давала всі пояснення, що до гри і бандури а в суботу сам старенький Маєстро Ф. Деряжний. В суботу була поміщена світлиана із Л. Деряжна і Лорд Мейор Д. Кумінг. Невтомним паням із жіночої ланки Голові І. Янківській, Г. Гнидко, А. Кубик, М. Процайло, С. Пе-

трик, І. Григорович, Г. Гробелько, Л. Андрушак, А. Тилишак та дружині нашого Маестра Деряжного належиться признання і велике спаси-біг.

Без їхнього вкладу праці і грошей успіх нашої етнічної групи був би марний. Рівнож показали велику жертовність члени танцювального гуртка, які мусли залишити працю у суботу на виступ. Тут молодь працювала спільно чим показала, що їм також на серці наші справи. Ми старші можемо тільки бути горді що маємо таку молодь .

Всім паням, які варили різні страви та пекли різні печива, де вложили багато часу, труду і грошей, належиться щира подяка. Всім подобалися наші різьби, килими, кераміка, вишивки, та інші еспонати, може тому, що більшість із них була зроблена в Ньюкастелі місцевими мисткинями і мистцями включно із першою бандурою в Австралії Маестра Ф. Деряжного та були на високому мистецькому рівні. Другі групи виставляли імпорт а польська група навіть мапу коронної Польщі із усіма окупованими територіями Литви, Латвії, Білорусі, і України/Моцарствова Польша/. У суботу наші пані із ЖСУ роздали за мінімальною оплатою народні українські страви, як вареники, голубці, борщ, різні печива і т.п.

Наша кухня домінувала смачними харчами і коло неї гурмилося так багато людей, що було неможливо їх усіх обслужити.

На чотири дні і підчас Карнавалу 78 місцева телевізійна станція Н.Б.Н. 3. висвітлювала комерційно уривки нашої танцювальної групи В другій годині 23.9. почався міжнародній концерт в "Грфітс Дюкен Тіе-тер", де між дев'ять національностями виступав танцювальний гурток місцевого Осередку СУМ під проводом пані Люби Андрушак з великим успіхом, майже тритисячна публіка винагороджувала оплесками танцюристів і балетмайстра Л. Андрушак. Великою атракцією був виступ молоді пари три-літнього Івася Андрушак та п'ять-літньої Лесі Процайло. Ціла зала унісоном сказала о. о. о. о. а пізніше оплескам не було кінця, Місцева преса помістила статтю, критику, мистця Роланд Робінсон, в якій він відмітив нашу танцювальну групу, як одну із найкращих, та назвав наших маленьких великою і найбільшою атракцією цілого концерту.

Щира і велика подяка вам усім пані і панове, дорогі друзі, і подруги за Ваш труд і посвяту, бо в тих днях, як ніколи в Ньюкастелі, ви показали багатство нашої культури та спопуляризували наше імення, імення України. Я дуже гордий за Вас!

* * * * *

СТОРІНКА УКРАЇНЦІВ, ЯКИХ ВАРТО ЗГАДАТИ.

Сиднейський університет недавно видав 370 сторінкову книжку під наголовком:

" Власність і Контроля Австралійських Підприємств "

Автором цієї, на економічну тему написаної, книжки є Михайло Лаврівський, який закінчив економічний факультет на університеті в Аделаїді, а праця ця є частиною його тез для захисту докторської дисертації.

Сам пан Лаврівський є тепер викладачем на університеті в Мельборні, а його дружина Марійка, з дому Волинець, теж градуантка аделаїдського університету, є референтом здоров'я і суспільної опіки при Ет-лам і Даямонд, корпораціях на передмістях Мельборну.

Перед своїм виїздом до Вікторії обоє молоді п-во Лаврівські були активними членами СУМу, а сам п. Лаврівський був теж членом Гол. Управи ЛВУ і членом Управи Громади в Аделаїді.

Вів він теж спеціальний гурток політично-громадських студій при місцевому осередку СУМу.

Тепер молоді п-во Лаврівські продовжують свою активну участь в суспільно-громадському і політичному житті української спільноти в Мельборні.

У своїй книжці М. Лаврівський досліджує процес переходу керівництва і контролі більших підприємств в Австралії від їх власників в руки професійних керівників-директорів.

Часто власниками / ті, що мають понад 50 % всіх уділів-шерів / є замкнені групи, пр. ціла родина, або якась інституція, пр. церква і. т.д. Поміж підприємствами досліджуваними, ці групи мають понад 18-1% всього капіталу на ринку Австралії, різні компанії мають 16-6%, індивідуальні власники 10-9%, підставлені індивідуали, або засекречені уділовці 6-0% різні інші 48-3%.

Дві третих всіх уділів в досліджуваних підприємствах належить заграничним компаніям. З того 40-4% належить англійським фірмам, а 19-0% американським. Праця пана Лаврівського закінчується висновками, що більшість австралійських уділовців мають дуже мало можливостей контролювати рішення керівництва тих підприємств, де вони мають свої уділи. Висновки і короткий зміст цієї книжки появилися в австралійському журналі "Тзе Бюлетін" з 13-ого червня цього року.

подав С. Григорців.

З ЖИТТЯ ОУВФ-у В МЕЛЬБОРНІ.

ТОВАРИСЬКИЙ ВЕЧІР.

/з нагоди перенесення друкарні "Нашого Фронту" до нового приміщення, виїзду головного редактора журналу мгр. Василя Литвина до Риму./

Товариський вечір відбувся 12 серпня т.р. в новому приміщенні друкарні.

Святкування цих двох імпрез зорганізував адміністратор журналу "Наш Фронт" д. Петро Сорока.

На цей вечір загостили: мгр. В. Литвин з Канбери, Л.Б. Новицький зі Сіднею, з Аделаїди представники Головної Управи ЛВУ: Заступник голови і секретар Мир. Шевчик та організ. діловод М.І. Добриденко, голови: КУ СУМ – М. Моравський, Осередку СУМ – С. Романів та Відділу ЛВУ Вік. – Д. Моравський, члени управ вище згаданих організацій, молодь і старше громадянство.

Прийняття приготували подруги з ЛВУ і СУМ.

Святочний вечір відкрив д. П. Сорока, привітав присутніх, подав історію розвою журналу "Н.Ф." і великого вкладу праці редактора мгр. В. Литвина та зложив йому подяку і признання за відданий труд.

Ось декілька речень із промови д. П. Сороки:

"Як наш рух устabilізувався в Австралії і ми увійшли вповні у громадське і політичне життя нашої спільноти на цьому терені, – ми стали віч – на – віч перед конечністю мати своє друковане слово. Силою рішення керівних чинників нашого руху, – у вересні 1968 р. появилось перше число суспільно-політичного журналу "Наш Фронт", що є офіціозом Організацій Українського Визвольного Фронту в Австралії.

З початку "Наш Фронт" друкувався циклостилєвим способом, але, щоб поліпшити друк і зовнішній вигляд журналу, – від січня 1974-го року – ми перейшли на друк офсетом. Друкарську машину /малий офсет/ погодився примістити у своїому гаражі – д. М. Климко. Там, при великій його допоміж, головно при уліпшені і направах друкарської машини, друкувався журнал до того часу, поки ми одержали приміщення, в якому сьогодні відбуваємо цей товариський вечір. Правда, в час ремонту цього приміщення – кілька чисел журналу друкувалось в гаражі д. П. Гундера.

Всюди ми мали приміщення безплатно. Таке безплатне приміщення маємо і сьогодні.

Дорогі Друзі і Подруги! Ми поборили одну із найбільших трудностей у видаванні нашого журналу, а саме, – брак відповідного приміщення для друкарні.

Дякуючи п-ву Роговим, – сьогодні маємо гарне, велике і вигідне приміщення. Недавно ми закупили другу друкарську машину, верітайпер і фото-камеру для ілюстрування журналу. Верітайпером /машина до набирання тексту/ працюють подруги: М. Моравська та О. Рогова, за що від редакції складаю їм щирю подяку.

Але в новому будинку треба було перевести досить великий ремонт. Всі праці ремонту – які ми могли виконувати самі, ми їх виконали безплатно. Можом, душею і руками ремонту були дд. В. Загорянський і С. Кулик. Приміром, В. Загорянський від 27 січня 78 р. донині кожної суботи а то й в неділі працював в тому приміщенні. Друзі В. Костюк і С. Михайляк з Джілонгу підложили під будинок нові стовпці, багато праці вложили дд. Л. Томин, В. і А. Альфавицькі, С, Гриців П. гундерук В. Яців і інші. М. Когут, Д. Моравський і М. Павліш кількаразово безплатно перевозили друкарські машини, п. М. Давидюк подарував матеріал на столи до друкарні, п. М. Магур зробив венецькі заслони, п. П. Іванович дав фарбу до мальовання, а все це безплатно. За це щире Вам – спаси-біг Дорогі Друзі!

Зокрема дякую п. Іванові Святківському за його поміч у видаванні нашого журналу та за його намагання урухомити фотокамеру, щоб наш журнал можна було ілюструвати.

Дякую всім тим, які чимнебудь причинилися у розвої нашого Видавництва.

Дорогі Друзі і Подруги! В короткому часі покидає нас наш друг, довголітній, від самого засновання, головний редактор журналу "Наш Фронт" мгр. Василь Литвин. Він відїжджає до Риму. Ані він, ані ми не знаємо як довго він буде скучати в Римі за нами. Сподіваюсь, що недовго він там забариться. Бо де ж він знайде таких щирих друзів – як ми. А тому, Дорогий Друже Василю, я від нас всіх кажу Тобі – " побачення" – щасливої подорожі до Риму, а ще щасливішого повороту до Австралії, в гурт Твоїх добрих друзів.

За дружню і віддану працю – ми всі щиро Тобі дякуємо !!!

Дальше промовляли друзі: Л. Новицький і Мир. Шевчик від ГУ ЛВУ із признанням за осяги і з подякою за вклад труда у розбудові друкарні і журналу, а від КУ СУМ – М. Моравський.

Д-г М. Климко поділився своїми споминами із кількарічної співпраці у друкарні. Всі промовці прощали мгр. В. Литвина вдячними словами. Закликаючи до дальшої творчої праці та дякуючи за організування цієї товариської зустрічі мгр. В. Литвин прощався з присутніми зворушливими словами.

По закінченні поважної частини зустрічі – присутні у веселій і дружній гутірці провели час при щедрих і багатих столах, за що щиро подякува-

ли тим подругам, які це частування приготували.

В пізній вечір закінчилась ця ділова і мила товариська зустріч – радісного святкування осягів дружньої співпраці.

В неділю, 13.8.78.р. відбулося спільне засідання представників Організацій Українського Визвольного Фронту з Аделаїди, Канбери, Мельборну і Сіднею, на якому обговорено справи дальшого видавання і розбудови журналу " Наш Фронт".

подав Мирослав Шевчик.

* * * * *

О. Ч.

У ЦАРСТВІ КОРАЛІВ.

В українському видавництві "Австраліяна" вийшла з друку книжка Пилипа Вакуленка під назвою: " У царстві коралів".

Аж не віриться, що на нашому бідному книжковому ринку могла з'явитися така чудова багато видана книжка про казкові краї. Але це не казка Автор, залюблений у красу природи, намагаючись розгадати її дива і таємниці, часто подорожує по Австралії, особливо по чарівних просторах тропіків. Він спостерігає, вивчає і фотографує. Так народилася книжка.

Зміст – опис природи Великого Загороджуючого Рифу та близьких до нього островів. Описано, ясно, зрозуміло кожному читачеві. Опис підводного і надводного світу не тільки ззовні – автор подає наукові довідки про походження коралових рифів та островів, про біологію морської фауни і флори, також кілька довідок про географію того кутка земної кулі.

Кольорові фотографії доповнюють, оживляють текст.

Читач захоплено мандрує разом з автором, спостерігає красу природи, переживає при тому естетичну насолоду, а разом з тим досліджує і вивчає.

Книжку радо розглядатимуть і читатимуть як дорослі, так і юнацтво та школярі. Добра українська літературна мова буде за приклад кожному, а нашої студіюючій молоді збагатить знання в ділянках географії, ботаніки, зоології. Збагатить і їхній запас українських слів новими терміналами та назвами рослин і тварин досі незнаних.

Книжка видана на крейдяному папері в твердій обкладинці. Має 90 кольорових фотографій та ілюстрацій і дві географічні карти. Видання 77 року.

Ця книжка – прекрасний подарунок школярам, студентам і дорослим любителям природи.

* * * * *

ДЕЩО З ІСТОРІЇ ДАВНИНИ

Вежа Ваала:

Найвища вежа Вавилону називалася "Вежа Ваал", вона мала дев'яносто метрів заввишки. Жерці казали, що на ній живе головний бог вавилонян Ваал. Для нього поставили на верхньому поверсі ліжку, стіл і трон, зроблені з золота. В храмі стояла величезна статуя бога, вся викладена коштовними камінцями. Войовничий Ваал вважався охоронцем царської влади, йому приносили криваві жертви. Ім'я Ваала стало крилатим. Воно вживається й у наші часи як символ багатства й жорстокості.

Бенкет Валтасара:

Великі багатства зібрали у Вавилоні його царі. Нікого не боялася могутня держава Вавилонія. І не помічав останній вавилонський цар Валтасар, як міцніла сусідня Персія. Свавільний Валтасар не зважав ні на жерців, ні на купців, до порад яких прислухалися його попередники. Дні і ночі бенкетував він у своєму палаці, забувши про державні справи.

Тим часом військо Персії підійшло до мурів Вавилону. І от уночі, розповідає легенда, напівп'яний Валтасар і його вельможі побачили на стіні великої залі руку, яка написала вогненними буквами слова: "Мане, текел, фарес", – що означало – пораховано, зважено й віддано /персам/. Це був останній бенкет Валтасара. Тієї ж ночі жерці відчинили персам ворота, а вранці знайшли Валтасара мертвого в його палаці. Ось чому вислід "бенкет Валтасара" означає: веселе, легковажне життя перед великим лихом.

Тисяча й одна ніч:

Крилатим висловом стала назва збірника арабських казок "Тисяча й одна ніч". Ці казки сповнені неймовірними пригодами й фантастичними перетвореннями, розповідала каліфові Шахріяру дочка його візира протягом 1001-ї ночі. Ім'я її – Шехерезада також стало загальновідомим. "Казка Шехерезади, казка з Тисяча й одної ночі" – так кажуть про щось надзвичайне, про подію або видовище, які вражають нашу уяву.

В сьомому небі:

Ми часто так говоримо, коли заходить мова про велику радість, але не всі знають, звідки взявся цей вислів і що саме він означав колись. А вислів цей дуже давній. Ще Арістотель – великий грецький учений і філософ ІУ ст. до нової ери, вжив його в творі "Про небо". Пояснюючи, як влашто-

вано небесне склепіння, Арістотель висловив нову для того часу думку: небо – це сім непорушних кришталевих півкуль, ніби вкладених одна в одну. До кожної небесної "сфери" прикріплені зірки й планети. Сьоме небо – найвище. Отже, уявляти себе на сьомому небі – те саме, що бути на вершині щастя.

Титани:

Титанами думки називаємо великих учених, письменників, політичних діячів, титанічною боротьбою – тяжку й запеклу війну.

Понад три тисячоліття тому народ давньої Греції створив прекрасний і трагічний міт про титанів. Титанами звалися могутні велитні, діти неба і землі. Вони повстали проти богів, які жили на горі Олімп. Не хотіли волюбні титани коритися богам. Успіх у боротьбі спочатку схилився на бік титанів. Але на допомогу Зевсові – головному олімпійському богові – прийшло троє однооких велетнів – циклопів. Вони викували йому громи й блискавиці, і Зевс став кидати небесний вогонь на титанів. Ліси й трави на землі охопило полум'я, море закипіло від вогню незліченних блискавок Зевса. Зупинилися титани на схилах Олімпу, та відступити не збиралися. Десять довгих років тривав бій. І хто знає, що сталося б з олімпійськими богами, якби Зевс не покликав на допомогу визволених ним із глибини землі сторуких велетнів. Сторуки зійшли на гору, вирвали з неї десятки й сотки скель і скинули їх на голови титанів. А навколо гриміли громи й спалахували блискавки Зевса.

Тут лави титанів здригнулися. Вони не могли вистояти в битві з богами, в яких були такі могутні помічники. Зевс наказав скувати титанів і кинути в одвічну темряву підземного царства – Тартару. Але боротьба титанів не зникла із пам'яті людства. Вона й досі живе в багатьох висловах, які знає кожна культурна людина.

Прометей:

Давньогрецькі міти розповідають, що не всі титани були ув'язнені олімпійцями в чорному мороці. Дехто з них врятувався й далі боровся проти богів. Найнепримиреннішим із титанів був Прометей. Прометей завжди захищав людей від утисків богів.

Коли боги перемогли титанів і зміцнили свою владу над людьми, вони зажадали, щоб люди несли на їх жертовники найсмачніше м'ясо забитих тварин. Люди й так жили в наліт голоді, та вони були безсилі проти могутніх олімпійців. І тут Прометей допоміг людям. Він поділив забитого бика на дві частини. В один бік склав усе м'ясо тварин і накрив його шкурою,

а в другий – самі кістки, поклавши на них тоненькі шматки жиру. Після цього Прометей запропонував богам вибрати собі щось одне. Зевс показав на другу купу, яка лисніла смачним жиром. Відтоді люди стали приносити в жертву богам кістки, а самі їсти м'ясо.

Розлютився Зевс на людей і забрав у них вогонь. Та Прометей любив людей і не міг кинути їх напризволяще. Він викрав вогонь з горла бога-коваля Гефайста і приніс його людям у тростинці. Так було врятовано людський рід від холоду й голоду. А потім Прометей показав людям, як видобувати й обробляти метали, збудував перший корабель і змайстрував парус, навчив людей читати, писати й рахувати, відкрив їм таємну силу цілющих трав.

Боги злякалися, що скоро люди зрівняються з ними в могутності, і Зевс наказав прикути Прометея до одної з кавказьких гір і пробити йому списом груди. Щоранку на скелю сідав орел і рвав йому гострим дзьобом печінку. За ніч рана загоювалася і печінка відростала, а вранці орел прилітав знову, щоб терзати титана.

Тарас Шевченко писав у поемі " Кавказ":

Споконвіку Промея
Там орел карає,
Що день Божий довбе ребра
Й серце розриває .
Розриває та не вип"є
Живущої крові,–
Воно знову оживає
І сміється знову.

Багато століт мучився Прометей, поки відважний герой Геракл не вбив орла, який карав титана. Прометей улюблений герой передових мислителів, поетів, художників. В Україні, в Дніпродзержинську стоїть, мабуть чи не єдиний у світі, пам"ятник Прометееві.

* * * * *

**ЧИ ВИ ВЖЕ ВИРІВНАЛИ ПЕРЕТПЛАТУ ЗА НАШ ФРОНТ?
ЯКЩО НІ – ЗРОБІТЬ ЦЕ ЗАРАЗ!!!**

Л И С Т О П А Д

1. 1918 Листопадовий чин. Українські війська зайняли Львів.
1. 1944 І. Хрущовська офензива проти УПА, згинув російський г. Федоров
1. 1944 помер у Львові митрополит Андрій Шептицький
1. 1964 Помер полк. Андрій Мельник
2. 1917 III Всеукраїнський Військовий З'їзд розпочався в Києві
3. 1941 Москалі зруйнували Успенську церкву Києво-Печерської Лаври
- 3-7.1927 I. Конференція українських Націоналістів покликала Провід Українських Націоналістів очолений полк. Коновальцем
4. 1921 розпочався II. Зимовий похід ком. під ген. Ю. Тютюнника
5. 1968 В Києві самоспалився Василь Макуха як протест проти російського колоніалізму в Україні
6. 1912 Помер композитор Микола Лисенко
6. 1918 Крайовий Комітет ЗУНР на Буковині перебрав владу в Чернівцях
7. 1917 У Києві відкрито Укр. Кауково-Педагогічну Академію
7. 1917 У Києві відкрито Укр. Науково-Педагогічну Академію
10. 1709 Москалі зруйнували гетьманську столицю Батурин
10. 1838 Помер письменник Іван Котляревський
10. 1838 помер письменник Іван Котляревський
12. 1917 Ген. Секретар Військових Справ УЦР С. Петлюра видав розпорядження про творення Січових Стрільців
13. 1923 Помер Одеський діяч Іван Липа
14. 1918 Повсталала - Директорія УНР
14. 1918 У Києві відкрито Українську Академію Наук
15. 1945 В Авгсбурзі /Нім./ засновано Укр. Вільну Академію Наук
16. 1917 Договір України з Кубаню про торговельні, консульські і мореходні зносини
- 16-19.1967 I. Світовий Конгрес Вільних Українців у Нью-Йорку
18. 1918 Під Мотовилівкою Січові Стрільці знищили 600 москалів
19. 1698 Помер гетьман Петро Дорошенко
20. 1918 Розпочалася друга большевицька інвазія України
21. 1919 Деніківці розстріляли письменника Василя Чумака
21. 1921 Большевики розстріляли під Базаром 359 вояків II Зимового пох.
- 21-23.1943 I. Конференція поневолених Росією народів, що дала початок Антибольшевицькому Бльокові Народів /АВН/
22. 1917 У Києві відкрито Українську Академію Мистецтва
24. 1934 Помер на загатні історик Михайло Грушевський
28. 1950 Згинув Осип Дяків-Горновий, Заст. Ген. Секр. УГВР, провідник ОУН Львівського Краю, підпільний публіцист
27. 1943 Велика битва УПА з 2-ма нім. дивізіями в Чорному Лісі
- 1932 росіяни вивезли на Сибір 30.000 українців із Полтавської Станції на Кубані
28. 1970 У Києві москалі замордували художницю А. Лу Горську

ПОВІДОМЛЕННЯ!

Повідомляємо, що "Українська Громадська Забезпечена Агенція" переводить забезпечення домів і хатних уряджень у великій забезпеченій компанії "Дзе Нашенал Інш. Компані оф Н.З."

Агенти "Української Забезпеченої Агенції" працюють даром, а гроші одержувані за рахунок Комісового приділюють для потреб українського шкільництва і українській Громаді.

По 1977 р. наша Громадська Агенція виплатила українським школам у Вікторії – 11.619-00 дол. Укр. школі в Аделяйді – 1775-00 дол. і Українській Стейтовій Громаді Вікторії – 3.399-00 дол.

Бажаєте допомогти українським школам записуйте Ваше майно через Українську Громадську Агенцію.

Звертайтеся особисто або телефонічно на такі адреси:

Я. Гевко
34 Персі Стр.
Пюлпорт Вік.
Тел: 391-2543

С. Гринів
21 Норт Стр.
Ардір Вік.
Тел: 363-4060

Своєчасним вилачуванням передплати та приєднуванням нових передплатників Ви даєте запоруку існування і розбудови вашого журналу "НАШ ФРОНТ".

Вирівняйте свою заборгованість і приєднайте хоч одного нового передплатника.

Адміністрація журналу Н.Ф.

Річна передплата 8-00 дол.

Поодинокое число 80 ц.

Адреси представників Н.Ф.

O. Rohowyj, 18 Vincent St.,
St. Albans, Vic. 3021

Mrs. M. Mencinsky, 2 Farnley St.,
Mt. Lawley, W.A. 6050

P. Serediuk, 183 Chapel Rd.,
Bankstown, N.S.W. 2200

M. Brumerskyj, 45 Stornaway Rd.,
Queanbeyan, N.S.W. 2620

M. Kowalyk, 24 Reo Rd.,
Croydon Park, S.A. 5008

P. Zaluckyj, 5 Narambi St.,
Narrabundah, A.C.T. 2604

I. Bileckyj, 36 Randwick St.,
Durack, QLD. 4077

O. Tarnowskyj, 27 The Groves Rd.,
Bennetts Green, N.S.W. 2290

УКРАЇНСЬКА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА

ДНІСТЕР

928 Мт. Александер Рд. Ессендон, Вік. 3040

Тел. 37-1706.

Чому кожний українець(ка), мешканець Вікторії, повинен бути членом і ошадником "ДНІСТРА"?

Бо:

- * "ДНІСТЕР" – це одинока українська кредитова інституція у Вікторії;
- * "ДНІСТЕР" платить від звичайних ошадностей ("Он кол") 7% (банки платять 3,75 відс.).
- * Від ошадностей з 1-місячним виповідженням 9%;
- * Від ошадностей з 3-місячним виповідженням $9\frac{1}{4}$;
- * "ДНІСТЕР" платить 10% за дитячі ошадності, вкладені на 5 років, на які можна кожночасно вплачувати. Мінімум вкладу 50 доларів.

Убезпечуйте свої доми, авта і хатне улаштування в "ДНІСТРИ"!

СВІЙ ДО СВОГО!

* * * * *

Хочете купити кольорову телевізію? Купуйте тільки в українські фірми.

СЕНКО ЕЛЕКТРИКС

259а Кейлор Рд.

Норт Ессендон, 3041.

тел. 3797379

Власник фірми Павло Сенів

Маємо великий вибір імпортованих й австралійської продукції телевізій, як: СІМЕНС, КОРТІНГ, ГРАЕЗ, ТАЙНЕ, ПАЙ, ТОРН, АВА і ін.

Ввічлива обслуга. Дуже помірковані ціни. Негайна доставка.

Виконуємо наприви всіх родів телевізійних апаратів.

СВІЙ ДО СВОГО!